

opinió | MIQUEL RUIZ LACRUZ. Professor i escriptor

Més enllà de la sentència del Tribunal Constitucional

Més enllà de la sentència, el fet que prevaldrà és que la Generalitat de Catalunya i els ajuntaments catalans són ja definitivament els responsables d'un altíssim pressupost econòmic amb el qual, amb un gran nombre de persones treballant en l'àmbit dels serveis públics, han de fer possible el bon govern del nostre país

Siguí quina sigui la sentència del Tribunal Constitucional sobre el nou Estatut de Catalunya, la realitat del Principat de Catalunya s'imposarà de forma natural. És ben probable que la sentència d'aquest tribunal només es limiti a tenir un caire interpretatiu, és a dir, que procuri trobar una articulació del nou Estatut amb la Constitució espanyola, dibuixar una visió general del que ha de ser el nou marc general legislatiu. Més enllà de la sentència, el fet que prevaldrà és que actualment, la Generalitat de Catalunya i els ajuntaments catalans, que conjuntament configuren el govern i l'administració pública del Principat de Catalunya, són ja definitivament els responsables d'un altíssim pressupost econòmic amb el qual, amb un gran nombre de persones treballant en l'àmbit dels serveis públics, han de fer possible el bon govern del nostre país. El poder central al nostre país ja és menor si el comparem

amb el que representen el poder de la Generalitat i els ajuntaments, autèntics proveïdors de tots els serveis i administració pública, que han esdevingut, en aquest sentit, l'autèntica representació de l'Estat a Catalunya. La nostra administració, en gran mesura, doncs, depèn només de nosaltres i, en aquest sentit, ha arribat ja a un alt grau d'autonomia i independència. El desplegament dels Mossos d'Esquadra i la retirada gradual de la Guàrdia Civil, que es manté només en una representació ben reduïda, el procés d'assumpció de competències en un aeroport de Barcelona en ple desenvolupament i de la xarxa de rodalies de Renfe, dotació de la Generalitat de Catalunya amb un altíssim pressupost amb un conjunt de competències que va abastant la totalitat, la nostra plena responsabilitat en els serveis d'educació i de salut, són algunes de les evidències que ens han de fer veure que som davant d'un procés irreversible en el qual des del Principat de Catalunya estem assumint, progressivament, les competències de l'Estat. Que aquesta administració sigui una bona administració depèn, ara, sobretot, de nosaltres.

El grau d'autonomia que hem assolit és, segons els experts, superior al que tenen els *landers* (estats) alemanys que constitueixen un dels estats federals més emblemàtics. En aquest sentit, el Tribunal Constitucional es troba amb una situació de fet que, a l'empara de la Constitució espanyola, que consagra l'estat autonòmic, avui aspira a consolidar-se, a transformar Espanya en un tipus d'estat federal. La principal victòria en el difícil tema del finançament, justament, ha estat desplaçar la qüestió del finançament de

Catalunya, d'interès només particular nostre, per avançar a un nou concepte que s'ha fet prevaldre des del nou Estatut, el de l'anivellament dels recursos de totes les comunitats autònomes, que significa que totes les comunitats, a partir de les seves diverses realitats, més o menys pròsperes, hauran de tenir finalment uns recursos similars (en aquest sentit, anivellats) després d'haver fet aportacions al conjunt i haver rebut aportacions del conjunt de l'Estat. Catalunya, doncs, ha aconseguit dos èxits històrics: el primer, incorporar el criteri general de l'anivellament com a norma principal de convivència; el segon, garantir que Catalunya, després d'haver fet la seva aportació, no

“ La nostra administració, en gran mesura, doncs, depèn només de nosaltres i, en aquest sentit, ha arribat ja a un alt grau d'autonomia i independència

pot quedar ja mai més per sota d'aquest anivellament, d'aquesta mitjana general de recursos.

Quin tribunal pot pronunciar-se en contra del concepte fonamental de l'anivellament? Com es pot manifestar en contra d'una llei, el nou Estatut, aprovat per tot un Parlament autonòmic, el de Catalunya, per les Corts espanyoles i, en referèndum, per la societat catalana, se-

guint justament tot el camí democràtic establert a la Constitució?

El que hem d'entendre tots és que des de Catalunya s'està plantejant una autèntica transformació de l'Estat. Si, fins avui, la regla general ha estat que el poder era el central, el qual concedia al poder autonòmic i municipal un cert nombre de competències, ara, la nova regla general que es planteja des del nou Estatut és que el poder fonamental és al nostre país, a la Generalitat i als ajuntaments, i només de forma excepcional quedaran en el poder central aquelles competències que siguin d'interès general. És aquesta la dificultat amb què es troba el Tribunal Constitucional, que ha de fer una nova, més oberta, interpretació de la Constitució espanyola.

Si estudiem de prop el nou Estatut i la Carta Municipal de Barcelona (jo n'he fet resums de treball com a redactor de documents per encàrrec de la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona, respectivament) observem que estem un procés de retorn del poder a Catalunya. Ara que podem felicitar els qui des d'Arenys de Munt han sabut impulsar l'inici d'un moviment per la llibertat del nostre país, convé també que recordem el gran poeta de Sinera (Arenys, escrit al revés), Salvador Espriu, que en el seu llibre *La pell de brau* ens encoratja a ser lliures i a conuiu- re junts en aquesta península. Convindrà recuperar el nom històric del nostre país, Principat de Catalunya, i fer-lo oficial, per fer expressió formal de la nostra identitat i del fet que som estat, que tenim sobirania pròpia i que és a partir d'aquesta sobirania que podem conuiu- rament amb els altres.

opinió | JOSEP LAGARES. Director general de Metalquímia

Una curiosa coincidència!!

La constant d'Avogadro, una de les constants més importants per regir el microcosmos i tot el que d'ell se'n deriva (entre altres coses la vida intel·ligent), sembla que també apareix i podria tenir la seva importància en el macrocosmos...

Una constant física és una quantitat física que és generalment acceptat que és universal en la natura i constant en el temps. La constant física es pot contrastar amb una constant matemàtica, que és un valor numèric fix, però que no implica directament cap mesurament físic. Hi ha moltes constants físiques en el món de la ciència i en l'univers... Potser les més amplament reconegudes són les constants de Plank h , la constant de gravitació universal G , la velocitat de la llum c , la constant dels gasos R o la càrrega de l'electró e , entre moltes altres.

Alguns físics han explorat el fet que si

les constants físiques fonamentals tinguessin valors lleugerament diferents, el nostre univers seria radicalment diferent i que amb tota seguretat ni la vida, ni la vida intel·ligent, no haurien estat possibles... Conseqüentment fa la sensació que el nostre univers ha estat finament sintonitzat, *fine-tuned*, per permetre la vida intel·ligent. Aquest és el principi antròpic, cada vegada més altament acceptat per tota la comunitat científica global. El principi antròpic fort (*Strong Anthropic Principle*) apunta que deu ser perquè aquestes constants fonamentals van adquirir els seus respectius valors que hi ha hagut suficient ordre en l'univers i riquesa en diversitat elemental perquè la vida hagi sorgit i hagi pogut evolucionar cap a la intel·ligència...

Entre totes aquestes constants físiques, però, n'hi ha una de molt important en el microcosmos; aquesta és el nombre d'Avogadro. El nombre d'Avogadro, o constant d'Avogadro (en honor d'Amedeo Avogadro), és el nombre de entitats que hi ha en un mol. El seu símbol és NA . Antigament, es definia com el nombre d'àtoms de carboni-12 que hi ha en 12 g de carboni-12. La constant d'Avogadro

es pot aplicar a qualsevol entitat: és una constant que indica la quantitat d'unitats elementals (àtoms, molècules, ions, electrons o altres partícules o grups específics d'aquestes) existents en un mol de qualsevol substància.

El valor recomanat per la constant d'Avogadro és $6,02214179 (30) \times 10^{23}$

“ És una constant que indica la quantitat d'unitats elementals (àtoms, molècules, ions, electrons o altres partícules o grups específics d'aquestes) existents en un mol de qualsevol substància

mol-1. Per simplificar, se sol arrodonir a $6,022 \times 10^{23}$, que és suficient per a la majoria d'aplicacions.

I ara ve la curiositat...

Resulta que quan un mira al cosmos i

més concretament a la Via Làctia, ens adonem que el nombre aproximat d'estrelles (sols) NE presents en la nostra galàxia s'acosta als 500.000 milions d'estrelles (5×10^{11}) segons els darrers càlculs de la ciència astronòmica. També, i després de les darreres descobertes del telescopi Hubble de camp ultraprofund, les estimacions del nombre de galàxies NG en l'univers conegut (fins allà on ha arribat fins ara l'ull del Hubble) és d'uns 200.000 milions (2×10^{11}).

Llavors, si es combinen els dos nombres anteriors, $NE \times NG$, per fer una aproximació del nombre d'estrelles (sols) del nostre univers... quin és el resultat?

$$NE \times NG = NA$$

O sigui que el nombre d'estrelles aproximat de tot l'univers conegut fins ara s'acosta sospitosament al nombre d'Avogadro... Interessant, no?

En conclusió, una de les constants més importants per regir el microcosmos i tot el que d'ell se'n deriva (entre altres coses la vida intel·ligent), sembla que també apareix i podria tenir la seva importància en el macrocosmos... Coincidència... o aquí s'hi amaga quelcom més?

Vostès decideixen!!!!!!